

[Socialministeren.]

kommunale social- og sundhedsforvaltning, som er kommet til orde i den sidste tid i forbindelse med det enstrengede system. Borgeren kommer i lommen på den enkelte sagsbehandler, siges det. Men det er jo helt misvisende. Man er i de fleste kommuner gået over til arbejdsformer, hvor en gruppe af medarbejdere ser på den enkelte sag, og i disse grupper vil der tit sidde folk, der f. eks. tidligere har været tilknyttet revalidering eller mødrehjælp.

Jeg kan oplyse, at vi nu er nået så vidt med hensyn til de personalebevægelser, der er en følge af strukturændringen, at så godt som alle medarbejdere fra revalidering og mødrehjælp har fundet pladser enten i kommunens social- og sundhedsforvaltning eller i amtskommunale socialcentre. Den specialviden, der har været samlet i revalideringscentre og mødrehjælpen, er således blevet inden for det sociale system og kan fortsat komme brugerne til gode.

I øvrigt er kommunernes overtagelse af opgaverne fra revalidering og mødrehjælp forberedt gennem lang tid. Efter forslag fra socialreformkommissionen blev der allerede i efteråret 1972 — dvs. inden bistandslovforslaget var fremsat første gang her i tinget — nedsat et regionalt planlægningsudvalg i hver amtskommune, og der blev i begyndelsen af 1973 nedsat et rådgivende centralt planlægningsudvalg. Hovedsigtet med disse udvalg var at lette overførelsen af de specielle revaliderings- og mødrehjælpsopgaver til kommuner og amtskommuner. Der blev herefter dels på lokalt initiativ, dels efter henstilling fra det centrale planlægningsudvalg, rundt omkring i landet startet forsøgsordninger, der gik ud på, at nye revaliderings- og mødrehjælpsager blev behandlet af kommunernes personale i samarbejde med medarbejdere fra revalideringscentre og mødrehjælpsinstitutioner. Herved fik medarbejderne i den kommunale social- og sundhedsforvaltning så at sige ved naturmetoden mulighed for at leve sig ind i de problemer, som var knyttet til de nye opgaver.

Såvel min forgænger på socialministerposten, hr. Jacob Sørensen, der jo blev den, der førte bistandslovforslaget igennem til lov, som jeg har søgt at tilskynde de lokale og regionale socialorganer til at gå ind i disse forsøgsordninger. Det blev da også

gennem et rundspørge til de regionale planlægningsudvalg i efteråret 1975 konstateret, at der kørte forsøgsordninger i langt den største del af landet. På den måde er der skabt rimelig sikkerhed for, at det nye enstrengede system er rustet til at tage sig af de særlige problemer, som navnlig er knyttet til hele revalideringsområdet.

Det er også anført gang på gang, at der efter bistandsloven bliver for stor forskel mellem ydelserne fra den ene kommune til den anden. Det er klart, at enhver støtteordning, som ikke består i udbetaling af et fast beløb, der i og for sig kan klares af et edb-anlæg, men som afhænger af en konkret bedømmelse af den enkelte sag, giver spillerum for en noget varieret praksis. Men det kender vi jo allerede efter de nuværende love. Afgørelserne efter forsøgsloven, børneforsøgsloven, omsøgsloven og husmoderafløsnings- og hjemmehjælpsloven ligger allerede ude hos landets 275 kommuner. Vi kender også forskelle i praksis hos revalideringscentre og mødrehjælpsinstitutioner. En helt ensartet praksis kunne man kun få, hvis alle sager blev afgjort ét sted i landet. Og så er det jo et stort spørgsmål, om det var nogen forbrugervenlig ordning. Selv i et lille land som Danmark er der forskel mellem folks levevilkår i by og på land og fra den ene ende af landet til den anden. Man kunne derfor let komme til at give brugeren en utilfredsstillende hjælp, hvis afgørelsen ikke blev truffet så nær ved ansøgeren, at der var mulighed for at tage lokale forhold i betragtning.

Men der bør naturligvis skabes sikkerhed for, at sagsbehandlerne rundt omkring i landet kender den nye lov og har den rigtige forståelse af de retningslinjer, der findes for, hvordan hjælpen skal udmåles. Derfor har socialministeriet i samarbejde med Danmarks forvaltningshøjskole i tiden efter bistandslovens vedtagelse kørt det største undervisningsprogram, der endnu har været gennemført forud for en social lovs ikrafttræden. Vi havde noget tilsvarende i forbindelse med dagpengeloven, men bistandsloven er bare så meget mere omfattende.

Sidste vinter og forår gennemførte de medarbejdere i socialministeriet, der har haft med bistandslovforslaget at gøre, en uddannelse af i alt 80 instruktører, der kom fra hele landet og var udpeget sådan, at der